

Προς το Συμβούλιο της Επικρατείας

Αίτηση Ακύρωσης

Του Δήμου Πάρου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από το Δήμαρχο
του.

ΚΑΤΑ

Του Ελληνικού Δημοσίου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τους
Υπουργούς Οικονομικών

ΓΙΑ ΝΑ ΑΚΥΡΩΘΕΙ

Η με αριθμό Δ6Α 1144678 ΕΞ2012 (ΦΕΚ Β 2828 19.10.2012)
Αναστολή λειτουργίας ορισμένων Δ.Ο.Υ. και τροποποίηση της υπ' αριθμ. Δ6Α
1130258 ΕΞ 2012/20-9-2012 (Β' 2552) απόφασης του Υπουργού Οικονομικών
(ΦΕΚ Β 2828 2012)

Με την προσβαλλομένη με αριθμό Δ6Α 1144678 ΕΞ2012 (ΦΕΚ
Β 2828 19.10.2012) απόφαση καταργείται η ΔΟΥ του νησιωτικού μας δήμου.
Κατά την απόφαση «αναστέλλεται» από 14-1- 2013 η λειτουργία ορισμένων
Δ.Ο.Υ., μεταξύ των οποίων και αυτής του νησιωτικού μας Δήμου. Στην
πραγματικότητα, όμως, δεν πρόκειται για «αναστολή λειτουργίας» αλλά για
ολοσχερή κατάργηση, εφόσον όχι μόνον μεταφέρονται οι καθ' ύλη και κατά
τόπο αρμοδιότητες της σε άλλη Δ.Ο.Υ. αλλά και καταργούνται όλες οι
οργανικές της θέσεις.

Ήδη προσβάλλουμε την πράξη αυτή εμπρόθεσμα και με προφανές
έννομο συμφέρον, που έγκειται στην προστασία των οικονομικών και άλλων
βιοτικών συμφερόντων του Δήμου και των δημοτών μας, για τους παρακάτω
λόγους και όσους προσθέσουμε νόμιμα στο μέλλον:

A- Λόγω αντισυνταγματικότητας της νομοθετικής εξουσιοδότησης

Η προσβαλλομένη πράξη εκδόθηκε δυνάμει των εξής εξουσιοδοτικών διατάξεων:

Άρθρο 32 Ν 1828/1989, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με την παρ.3 άρθρ.19 Ν.2443/1996 έχει ως εξής: "Με αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών, που δημοσιεύονται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ορίζεται ή ανακαθορίζεται ο χρόνος έναρξης ή λήξης λειτουργίας των υπηρεσιών του Υπουργείου Οικονομικών, που συστήθηκαν ή προβλέπεται η κατάργησή τους, σύμφωνα με τις οικείες οργανωτικές διατάξεις." Επίσης με αποφάσεις του Υπουργού των Οικονομικών επιτρέπεται να καθορίζεται μερικά ή ολικά ή κατά τόπο και καθ' ύλη αρμοδιότητα των κατά το προηγούμενο εδάφιο υπηρεσιών. Με την παρ.12 άρθρου 55 Ν.4002/2011,ΦΕΚ Α 180/22.8.2011, η οποία ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 2011,ορίζεται ότι στις διατάξεις των εδαφίων α' και β' του άρθρου 32 περιλαμβάνεται και η αναστολή λειτουργίας οργανικών μονάδων κάθε επιπέδου του Υπουργείου Οικονομικών.

Άρθρο 55 παρ. 15. Ν 4002/2011α) Στις διατάξεις των εδαφίων α' και β' του άρθρου 32 του ν. 1828/1989 (Α'2) περιλαμβάνεται και η αναστολή λειτουργίας οργανικών μονάδων κάθε επιπέδου του Υπουργείου Οικονομικών.

Άρθρο 20 παρ. 2 του Ν. 2469/1997: Περιορισμός κρατικών δαπανών (175598). Με αποφάσεις του Υπουργού οικονομικών, που δημοσιεύονται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, είναι δυνατόν να κατανέμονται ή ανακατανέμονται μεταξύ της κεντρικής υπηρεσίας και των περιφερειακών υπηρεσιών του Υπουργείου οικονομικών. Οι οργανικές θέσεις του τακτικού και με οποιαδήποτε σχέση προσωπικού αυτού, καθώς και να ορίζεται ή ανακαθορίζεται η οργανική σύνθεση προσωπικού κάθε υπηρεσίας του, από τους προβλεπόμενους στο Υπουργείο οικονομικών κλάδους προσωπικού, χωρίς υπέρβαση του συνολικού αριθμού των οργανικών θέσεων προσωπικού κάθε κλάδου.

Όμως, με τις διατάξεις του άρθρου 43 παρ. 2 του Συντάγματος μόνον κατ' εξαίρεση, επιτρέπεται να ορισθούν ως φορείς της κατ' εξουσιοδότηση ασκούμενης νομοθετικής αρμοδιότητας και άλλα. πλην του Προέδρου της Δημοκρατίας, όργανα της Διοικήσεως εφόσον πρόκειται για ειδικότερα θέματα ή θέματα με τοπικό ενδιαφέρον ή χαρακτήρα τεχνικό ή λεπτομερειακό (βλ. ΣτΕ 1892/2010 Ολομ., 3973/2009 Ολομ). Ως ειδικότερα» θέματα, για τη ρύθμιση των οποίων επιτρέπεται η νομοθετική εξουσιοδότηση: σε άλλα πλην του Προέδρου της Δημοκρατίας όργανα της Διοικήσεως, νοούνται μερικότερες περιπτώσεις θεμάτων που ρυθμίζονται ήδη στον νόμο σε γενικό έστω, αλλά πάντως ορισμένο πλαίσιο (βλ. ΣτΕ Ολομ 1692/2010, Ολομ 125/2009, Ολομ 4025/1998).

Επί του προκειμένου, όπως προαναφέρθηκε, ο νόμος δεν προβλέπει καμιά γενική ρύθμιση ως προς την κατάργηση των ΔΟΥ, ενώ προδήλως το αντικείμενο της προσβαλλομένης δεν αφορά σε θέματα «με τοπικό ενδιαφέρον ή χαρακτήρα τεχνικό ή λεπτομερειακό». Δεν έχει δε αποκλειστικά τοπικό χαρακτήρα η λειτουργία των ΔΟΥ διότι ναι μεν σχετίζεται με τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας (εξ ου και το έννομο συμφέρον μας), αλλά συναρτάται και με το γενικότερο συμφέρον της δημοσιονομικής ικανότητας συλλογής πόρων. Άλλωστε, η αναδιάρθρωση των δημόσιων υπηρεσιών παγίως κρίνεται ότι απαιτεί την έκδοση Προεδρικού Διατάγματος.

Συνεπώς, δεν ήταν συνταγματικά επιτρεπτό η επίμαχη εξουσιοδότηση να απευθύνεται σε όργανο άλλο από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας

Β- Λόγω υπέρβασης της νομοθετικής εξουσιοδότησης

Ακόμη και εάν καθ' υπόθεση θεωρηθεί συνταγματική η προσβαλλόμενη εξουσιοδότηση (πράγμα που προφανώς, δεν αποδεχόμαστε) και πάλι η προσβαλλομένη εκδόθηκε καθ' υπέρβαση της νομοθετικής εξουσιοδότησης, για τους παρακάτω λόγους:

α) Η διάταξη του Άρθρου 20 παρ. 2 του Ν. 2469/1997 είναι προδήλως άσχετη με το περιεχόμενο της προσβαλλομένης, εφόσον αφορά ανακατανομή

αρμοδιοτήτων μεταξύ της κεντρικής υπηρεσίας και των περιφερειακών υπηρεσιών του Υπουργείου Οικονομικών, όχι κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ περιφερειακών υπηρεσιών του τελευταίου, όπως είναι οι ΔΟΥ.

Β) Οι δύο άλλες εξουσιοδοτικές βάσεις αφορούν αποκλειστικά σε αναστολή λειτουργίας υπηρεσίας και όχι κατάργηση της, όπως η προσβαλλομένη.

Γ-Λόγω παραβίασης του άρθρου 101 παρ. 4 του Συντάγματος

Μετά την αναθεώρηση του 2001, η σχετική ερμηνευτική δήλωση στο άρθρο 101 αναβαθμίσθηκε σε ρητή συνταγματική διάταξη με την προσθήκη παραγράφου 4, ως εξής:

"4. Ο κοινός νομοθέτης και η Διοίκηση, όταν δρουν κανονιστικά, υποχρεούνται να λαμβάνουν υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες των νησιωτικών και ορεινών περιοχών, μεριμνώντας για την ανάπτυξη τους."

Η προσβαλλομένη ουδόλως έλαβε υπόψη τη συνταγματική αυτή επιταγή. Στο προοίμιο της δεν την αναφέρει καθόλου αλλά περιορίζεται στη μνεία (στοιχείο 2) ότι αυτή εκδίδεται για να υπηρετήσει, επί λέξει:

«2. Την επείγουσα ανάγκη αύξησης της αποτελεσματικότητας και της μείωσης του λειτουργικού κόστους της φορολογικής διοίκησης, καθώς και της εξοικονόμησης στελεχιακού δυναμικού.»

Με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας, όμως, αλλά και το από 30-9-2012 πόρισμα της Επιτροπής Ειδικών Επεξεργασίας Σχεδίου Ενοποιήσεων ΔΟΥ σαφώς προκύπτει ότι η προσβαλλομένη καταλήγει σε εντελώς αντίθετα αποτελέσματα από τα επιδιωκόμενα.

Πρώτον, από τα διδάγματα της κοινής πείρας, σαφώς συνάγεται ότι η απομάκρυνση των ΔΟΥ, άρα και των ελεγκτικών μηχανισμών που αυτές συμπεριλαμβάνουν, από τα νησιά ενισχύουν αντί να θεραπεύουν τις πασίγνωστες αδυναμίες αποτελεσματικού ελέγχου της φοροδιαφυγής. Αυτό καθίσταται προφανές εάν ληφθεί υπόψη και ο πολλαπλασιασμός των εξωχώριων εταιριών που δραστηριοποιούνται τελευταία στον τομέα των αγοραπωλησιών ακινήτων σε νησιωτικές περιοχές και δη σε τουριστικές όπως η Πάρος.

Περαιτέρω, κατά το πόρισμα της προαναφερθείσας Επιτροπής, για την κατάργηση των ΔΟΥ τίθεται ως προϋπόθεση η θέση σε λειτουργία του νέου Ολοκληρωμένου Πληροφοριακού Συστήματος Φορολογίας TAXIS, το οποίο όμως ακόμη δεν είναι επιχειρησιακά έτοιμο.

Κατά το σχέδιο της Επιτροπής, επί λέξει:

«Με την πλήρη ένταξη των ΔΟΥ στο νέο TAXIS θα υπάρχει η δυνατότητα ανακατανομής της χωρικής αρμοδιότητας των ΔΟΥ, καθώς και μείωση του αριθμού τους. Βασική προϋπόθεση για την περαιτέρω μείωση του αριθμού των ΔΟΥ είναι η παροχή αντίστοιχων ηλεκτρονικών διαδικτυακών υπηρεσιών (TAXISNET), για όλες τις διαδικασίες που επιτελούνται στη ΔΟΥ. Με τον τρόπο αυτό θα μειωθεί στο ελάχιστο η προσέλευση του κοινού στις ΔΟΥ.»

Στο βαθμό που αυτό δεν έχει ακόμη καταστεί δυνατό και είναι προφανές ότι μέχρι να γίνει θ' απαιτηθεί χρονικό διάστημα πέραν της διετίας, γίνεται σαφές ότι η κατάργηση των ΔΟΥ όχι απλώς δεν θα ενισχύσει αλλά θα διαλύσει την αποτελεσματικότητα των οικονομικών συλλεκτικών και ελεγκτικών μηχανισμών στις νησιωτικές περιοχές.

Δ- Λόγω παράβασης της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας

Η κατάργηση της ΔΟΥ προσβάλλει το ατομικό δικαίωμα πρόσβασης στις δημόσιες υπηρεσίες των πολιτών του νησιού μας, αποκλειστικά και μόνον για λόγους δημοσιονομικούς, αν και αυτό αμφισβητείται. Κατ' αρχήν, το δημόσιο συμφέρον δεν ταυτίζεται με το δημοσιονομικό συμφέρον του Δημοσίου και δεν μπορεί, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (πρβλ. τις πρόσφατες ΣτΕ 1207/2012, 1501/2012) μόνο αυτό να αποτελέσει συνταγματικά ανεκτό λόγο περιορισμού των ατομικών δικαιωμάτων.

Ακόμη και εάν θεωρηθεί ότι υφίσταται παρόμοιος λόγος επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος, λόγω της δημοσιονομικής κρίσης, η ελάχιστη απαίτηση που τίθεται στο νομοθέτη ώστε να μην παραβιάζεται προδήλως το Σύνταγμα είναι η υποχρέωση να μελετά με αντικειμενικότητα και μεθοδικότητα τόσο το προσδοκώμενο όφελος και την αποτελεσματικότητα των μέτρων του όσο και την επίπτωση τους στα περιοριζόμενα δικαιώματα καθώς

και την αντιπαραβολή τους με άλλα πιθανά μέτρα. Κάτι τέτοιο δεν συνέβη στην παρούσα περίπτωση.

Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας ελέγχονται ακυρωτικά ως προς δύο κυρίως σημεία: α) ως προς το εάν υφίστανται συγκεκριμένοι και αντικειμενικοί λόγοι δημοσίου συμφέροντος που να συναρτώνται άμεσα με τον σχετικά επιβαλλόμενο περιορισμό -και ιδίως ως προς το εάν το δημόσιο αυτό συμφέρον δύναται να εξυπηρετηθεί αλλιώς- και β) ως προς την προσφορότητα (όχι βεβαίως τη σκοπιμότητα) του μέτρου να προαγάγει το σχετικό δημόσιο σκοπό, εν όψει και της αρχής της αναλογικότητας.

Στην έννοια των αντικειμενικών λόγων δημοσίου συμφέροντος περιλαμβάνονται ιδιότητες ή καταστάσεις που τελούν σε άμεση εσωτερική συνάφεια προς το αντικείμενο και το χαρακτήρα της οικονομικής δραστηριότητας, όχι δε και στοιχεία άσχετα προς αυτό, συμπτωματικώς λαμβανόμενα υπόψη. Συνεπώς η περιορίζουσα την ως άνω ελευθερία ρυθμιστική επέμβαση του νομοθέτου δεν δύναται να στηρίζεται σε κριτήρια, που, κατά κοινή αντίληψη, δε συνδέονται αμέσως προς παρόμοιους λόγους και άγουν, άνευ αποχρώντος λόγου, σε αδυναμία ασκήσεως οικονομικής δραστηριότητας (βλ. ΣτΕ (Ολ.) 474/1989, ΣτΕ 1149/88, ήδη ΣτΕ 467/1968, 533/1970, 1786/1981, 2112/1984 κλπ)

Η αντιπαραβολή του συμφέροντος που επιδιώκει ο νόμος έναντι του δικαιώματος που θίγεται αποτελεί τμήμα του ελέγχου της αρχής της αναλογικότητας. Η αντιπαραβολή αυτή εμφανίζεται τόσο στο στάδιο του ελέγχου της αναγκαιότητας, όπου αναζητείται ένα λιγότερο περιοριστικό μέσο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, και γίνεται ακόμη εντονότερη στο τρίτο στάδιο, όπου εξετάζεται η *stricto sensu* αναλογικότητα, σύμφωνα με την οποία αξιολογείται ο σκοπός του νόμου σε σχέση με τον επιβαλλόμενο περιορισμό. Στην αναζήτηση ενός λιγότερο περιοριστικού μέσου, αυτό που ουσιαστικά αναζητείται είναι το κατά πόσο το μέσο που χρησιμοποιήθηκε είναι δικαιολογημένο με βάση τις ενδεχόμενες πιθανές εναλλακτικές λύσεις. Η αναγωγή της αναλογικότητας σε βασικό εργαλείο αξιολόγησης των

νομοθετικών παρεμβάσεων στα θεμελιώδη δικαιώματα και το εύρος της επεξεργασίας της από τα ελληνικά και τα διεθνή δικαστήρια υπαγορεύει στο νομοθέτη μια σειρά υποχρεώσεων όταν παρεμβαίνει περιοριστικά στα θεμελιώδη δικαιώματα. Αντίστοιχα επιτρέπεται στο δικαστή χωρίς να εξετάσει τη σκοπιμότητα των μέτρων και υποδεικνύοντας μέγιστο αυτοπεριορισμό να εξετάσει αν ο νομοθέτης τήρησε το αναγκαίο μέτρο λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων που επιτρέπουν την αντιπαραβολή μέσου-σκοπού. Η αρχή της αναγκαιότητας του μέτρου, η οποία αποτελεί το δεύτερο στάδιο έλεγχου της αναλογικότητας, υπαγορεύει την τήρηση μιας σχολαστικής επιμέλειας από το νομοθέτη, η οποία δεν αίρεται ούτε από την επιτακτικότητα του δημοσίου συμφέροντος αλλά και ούτε από την πίεση του χρόνου. Η επιμέλεια αυτή εντάσσεται στον έλεγχο των άκρων ορίων και του προδήλου χαρακτήρα της αντισυνταγματικότητας, καθώς ο έλεγχος της από το δικαστή δεν επιβάλλει την αξιολόγηση του ίδιου του κρινόμενου μέτρου αλλά την επίδειξη της προσήκουσας επιμέλειας από την πλευρά του νομοθέτη.

Η αναλογικότητα δημιουργεί την υποχρέωση στο νομοθέτη να αναζητεί το ηπιότερο μέσο και η αναζήτηση αυτή προϋποθέτει την αποτύπωση της επίπτωσης που θα έχουν τα περιοριστικά μέτρα επί του προστατευτικού πυρήνα των θεμελιωδών δικαιωμάτων και τη θεμελίωση του τρόπου με τον οποίο επιδιώκεται το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Εν προκειμένω χωρίς ν' αποδεικνύεται η αποτελεσματικότητα της απόφασης, όσον αφορά τον επιδιωκόμενο σκοπό (που προφανώς είναι η εξοικονόμηση πόρων) δημιουργούνται ανυπέρβλητα προβλήματα στην εξυπηρέτηση των συναλλασσομένων με τις οικονομικές υπηρεσίες καθώς λόγω και τη έλλειψης λειτουργίας των υπηρεσιών διαδικτύου στη θέση της καταργούμενης Δ.Ο.Υ. για την περίπτωση της καταργούμενης Δ.Ο.Υ. Πάρου, η εξυπηρέτηση των πολιτών ακόμα και για την απλούστερη φορολογική υπόθεση θα απαιτεί ταξίδι σε γειτονικό νησί με πλοίο και ενδεχομένως διανυκτέρευση σ' αυτό αφού η δυνατότητα αυθημερόν εξυπηρέτησης δεν θα είναι δυνατή λόγω χρόνου προσέλευσης, ενώ οι υπηρεσίες που παρέχουν οι λογιστές – φοροτεχνικοί θα κοστίζουν στους πολίτες ακριβότερα, αφού θα

περιλαμβάνουν πλέον και έξοδα μετακινήσεων. Οι πολίτες που επιθυμούν τη μεταβίβαση ακινήτου τους για οποιοδήποτε λόγο θα πρέπει επίσης να μεταβαίνουν στη Νάξο, αφού σε διαφορετική περίπτωση θα πρέπει να περιμένουν την δι' αλληλογραφίας επιστροφή των δηλώσεών τους ενώ σε τυχόν περίπτωση ελλείψεων στη συμπλήρωση των εντύπων, που συνήθως προκύπτει μετά τον έλεγχο των δηλώσεων από τους υπαλλήλους το χρονικό διάστημα για μια απλή μεταβίβαση θα δύναται να υπερβαίνει τις δέκα ημέρες. Τέλος ο Δήμος Πάρου που για την είσπραξη των οφειλών των δημοτών δικαιούται και ελέγχει δια της παρουσίας υπαλλήλων του τη ροή των εισπράξεων των έμμεσων φόρων, ώστε να υπολογίζει τα έσοδά του και να τα εισπράττει θα έχει αντικειμενική αδυναμία να το πράττει με συνέπεια την διαρροή εσόδων.

Επειδή η «καταργούμενη» Δ.Ο.Υ. Πάρου εισέπραξε σύμφωνα με το πόρισμα της Ειδικής Επιτροπής Επεξεργασίας και Τελικού Σχολιασμού του σχεδίου ενοποιήσεων των Δ.Ο.Υ. 26.235.000 ευρώ δηλαδή ποσοστό 11,83% επί του συνόλου των εσόδων Δ.Ο.Υ του Νομού Κυκλάδων, με πολύ χαμηλότερο πληθυσμό επί του συνολικού πληθυσμού του νομού και εξυπηρέτησε 18.279 συναλλασσόμενους, με ουσιαστικό μοναδικό έξοδο το μίσθωμα των γραφείων υποπολλαπλάσιο των εσόδων που προέκυψαν, δεδομένου ότι το κόστος προσωπικού θα παραμείνει το ίδιο.

Επειδή η κατάργηση της Δ.Ο.Υ Πάρου θα δημιουργήσει σωρεία οικονομικών προβλημάτων στους δημότες και το Δήμο Πάρου, ενώ στην ουσία θ' αποδιοργανώσει την οικονομική ζωή του νησιού, μεταφέροντάς την στη Νάξο, μαζί με σωρεία επαγγελματιών που συναρτούσαν την επαγγελματική τους πορεία με τη Δ.Ο.Υ.

Επειδή η παρούσα είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθινή,

Για τους λόγους αυτούς

Ζητούμε

Να ακυρωθεί η προσβαλλομένη πράξη και κάθε άλλη συναφής πράξη ή παράλειψη της διοίκησης, με την οποία αναστέλλεται η λειτουργία της Δ.Ο.Υ.

Πάρου και να καταδικαστεί το αντίδικο δημόσιο στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη.

Αντίκλητο ορίζουμε τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δήμου Πάρου Κωνσταντίνο Ιωάννου Φιφλή, κάτοικο Παροικίας Πάρου, τηλ. 2284024680.

Αθήνα, 20/11/2012

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΩΑΝ. ΦΙΦΛΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΣΤΟΝ ΑΡΕΙΟ ΠΑΓΟ
ΝΑΟΥΣΑ ΠΑΡΟΥ
ΤΗΛ.:22840 51026 FAX 22840 52560
ΑΦΜ:036758039 ΔΟΥ ΠΑΡΟΥ

